

Sygn. akt V CSK 597/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku H. K., Z. K., I. K. i K. K.

przy uczestnictwie P. S.A. w K.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawcy, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołali się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego, a także na oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne ma dotyczyć tego, czy chwila rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia to 1 lutego 1989 r. (uchylenie art. 128 k.c.), czy 5 grudnia 1990 r. (uwłaszczenie przedsiębiorstw państwowych). Trafnie jednak w odpowiedzi na skargę kasacyjną wskazano, że w tej sprawie odpowiedź na to pytanie nie ma znaczenia, ponieważ bez względu na przyjęcie jednej z tych dat, jeżeli poprzednik prawny przedsiębiorcy przesyłowego był w dobrej wierze, to do zasiedzenia doszło, a jeśli w złej wierze, to do zasiedzenia nie doszło, a w przypadku obu tych dat sytuacja poprzednika prawnego przedsiębiorcy przesyłowego nie uległa zmianie, zatem ocena dobrej albo złej wiary wypada tak samo. Natomiast jako podstawę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wskazano przyjęcie jako chwili rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu 1 lutego 1989 r. Podkreślono, że choć rzeczywiście w tej dacie utracił moc art. 128 k.c., a więc stało się możliwe zasiedzenie nieruchomości Skarbu Państwa (a także ograniczonych praw rzeczowych na nich), to jednak nie w odniesieniu do uczestnika postępowania w tej sprawie, który jedynie sprawował zarząd urządzeniami przesyłowymi, a nie był ich posiadaczem samoistnym, co mogło nastąpić dopiero po jego uwłaszczeniu. Ten zarzut jest trafny i rzeczywiście bieg zasiedzenia służebności rozpoczął się dopiero 5 grudnia 1990 r. Nie są przekonujące wywody zamieszczone w odpowiedzi na skargę, które mają dowodzić tego, że co do rzeczowej kwestii istniała wątpliwość w orzecznictwie lub doktrynie - choć zdarzały się pojedyncze odosobnione głosy i być może taka była wola prawodawcy uchylającego art. 128 k.c., to jednak wówczas nie znalazło to wyrazu normatywnego. Jednakże nawet

trafność wskazanego w skardze kasacyjnej zarzutu nie świadczy o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przyjęcie bowiem odmiennej, prawidłowej daty rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności nie prowadzi do odmiennego rozstrzygnięcia co do tego, że do zasiedzenia doszło, a także nie prowadzi do odmiennej oceny złej albo dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika postępowania. Orzeczenie zatem, choć częściowo błędnie uzasadnione, nie jest oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.